

Derved opstår også mulighed for patenthaveren til retligt at disponere over patentet, der i denne henseende bliver ligestillet med andre formuegoder. Dette forhold har allerede fundet udtryk i forslaget § 1, hvor patentretten defineres som en „eneret“ til erhvervsmæssigt at udnytte opfindelsen.

Det nærmere indhold af patentretten er angivet i nærværende paragraf.

Bestemmelsen i den gældende patentlovs § 5 går alene ud på, at ingen uden patenthaverens samtykke må forfærdige, indføre eller forhandle den patenterede — eller ved den patenterede fremgangsmåde tilvirkede — genstand eller anvende den patenterede fremgangsmåde.

I forhold hertil er nærværende bestemmelse udvidet og affattet i en mere generel form. Principielt omfatter den alle tænkelige former af erhvervsmæssig udnyttelse. De særligt nævnte former er alene at betragte som eksempler.

I redaktionel henseende er der foretaget visse ændringer i komiteernes udkast. I overensstemmelse med resultatet af drøftelserne under departementsforhandlingerne er det fundet rigtigst at søge at give lovteksten en mere præcis form ved at give de særskilt opregnede udnyttelsesformer tilknytning til de opfindelseskategorier, som de kan referere sig til, dog således at man herunder har begrænset sig til de i praksis to vigtigste kategorier, nemlig fremgangsmåder og genstande. Andre kategorier er omfattet af tilføjelsen „eller på anden måde“.

Efter komiteernes forslag er det den uhjemlede erhvervsmæssige udnyttelse af opfindelsen, som skal være forbudt. I ordet „uhjemlet“ ligger ikke blot at patenthaverens samtykke er fornøden hjemmel, men der sigtes også f. eks. til tvangslicensbestemmelserne m. v. I denne henseende foreligger ingen realitetsændringer.

Udnyttelsen kan være i strid med eneretten, selv om den virksomhed, hvori udnyttelsen sker, ikke er af økonomisk art, men f. eks. statslig eller kommunal forvaltning. Virksomheder, der drives i velgørende eller ideelt øjemed, må ligeledes respektere patentbeskyttelsen.

Ethvert udbud til salg, som sker i patenttiden, omfattes af eneretten, således også udbud, der tager sigte på levering, som først skal finde sted efter patenttidens udløb.

Paragraffens stk. 2 omhandler den såkaldte indirekte produktbeskyttelse.

Denne bør ikke omfatte alle arter af fremgangsmåder, men alene sådanne, der udgør fremstilling i mere snæver betydning.

Som påpeget af komiteerne kan patenterbare fremgangsmåder være fremstillingsmåder for pro-

dukter eller andre fremgangsmåder. Som eksempel på sådanne andre fremgangsmåder nævner komiteerne undersøgelses- eller målemetoder, manøvrering, signalering o. lign. Den indirekte produktbeskyttelse er i lovforslaget begrænset til fremstillingsmåder (fremgangsmåder til fremstilling af et produkt). Det indhold, som ordet „fremstilling“ har i sædvanlig sprogbrug, turde i reglen give tilstrækkelig vejledning ved bedømmelsen af, om en fremgangsmåde skal betragtes som fremstillingsmåde med den anførte virkning.

Det beskyttelsesværdige ligger i disse tilfælde i fremgangsmåden, og den indirekte produktbeskyttelse tager sigte på at forhindre, at det værn, som patentet skal give for fremgangsmåden, bliver helt eller delvis illusorisk. Uden den indirekte produktbeskyttelse ville produktet kunne tilvirkes i et fremmed patentfrit land efter den her i landet patenterede fremgangsmåde, for derefter at eksporteres hertil. Da selve produktet ikke er patentbeskyttet, ville dette da ikke kunne forhindres med hjemmel i fremgangsmådepatentet. Gennem den indirekte produktbeskyttelse vil man imidlertid have hjemmel til at ramme disse tilfælde. Med den her angivne lovgrund bliver det ligegyldigt, om det produkt, fremgangsmåden bruges til at fremstille, i sig selv er nyt eller ikke. På den anden side er det klart, at den indirekte produktbeskyttelse ikke går længere end til at beskytte mod produkter fremstillet efter den patenterede fremgangsmåde. Fremstilles det samme produkt efter en anden fremgangsmåde, kan dette ikke rammes.

Såfremt bestemmelsen i forslaget § 3 gennemføres uden nogen modificerende tilføjelse, vil den medføre, at enhver uhjemlet anvendelse af en patentbeskyttet genstand er indbefattet under patenthaverens ret, og der vil næppe være nogen mulighed for ved en analogisk anvendelse af de retsgrundsætninger, der gælder for ejendomsrettigheder over løsøre, at statuere, at omsætnings-erhververe under særlige forhold kan ek스팅vere patenthaverens ret.

Paragraffens stk. 3 tilsigter i et vist omfang at beskytte godtroende købere af patentbeskyttede genstande.

I overensstemmelse med komiteernes indstilling har man fundet, at hensynet til sikkerheden i omsætningen medfører, at patent ikke bør kunne gøres gældende over for en genstand, der er erhvervet i butik eller andet tilsvarende udsalgs- eller udleveringssted under sådanne forhold, at erhververen hverken vidste eller burde vide, at en bestående patentret krænkedes.

I det her foreliggende tilfælde vil den patenterede